

frøgtet Fare for den offentlige Fred af ethvert Møde, som sammenkaldtes af den nævnte Forening eller dens Bestyrelse; og at Politidirektørens Opfattelse har været rigtig, er nu blevet hævet over enhver Tvivl ved de Oplysninger, der ere fremkomne under den mod Bestyrelsens Medlemmer anlagte Sag, og hvorefter der er kastet et klart Lys over disse Mænds Formaal og deres Hensigt med at danne og udvikle den „internationale Arbejderforening“, idet de have vedgaaet, at deres Formaal var en voldsom Kuldkastelse af Kongedømmet, Rigsdagen og de bestaaende Institutioner. — Under saadanne Omstændigheder vil det formentlig ikke kunne brevides. Kjøbenhavns Politidirektør eller betragtes som en Overstridelse af den ham ved Grundloven tilagte Myndighed, at han ikke indskrænkede sig til at forbyde det allerede indkaldte Møde paa Nørrefælled. Heller ikke kan dette siges at være i Modstrid med, at der ikke blev foretaget Strid til at faae Foreningen selv ophævet ved Dom. Der var intet Modsigende i, at man paa den ene Side udbød et Skridt, som var uopdødig, saalænge Foreningen indskrænkede sig til private Møder eller i alt Fald Møder inden lukte Døre, og at man paa den anden Side fandt ethvert offentligt Møde under aaben Himmel, der sammenkaldtes af Fjernerne for denne Forening, hvem man havde Grund til at mistenke for at ville benytte Foreningen til at ville udføre en Statsomvæltning, særligt for den offentlige Fred og Sikkerhed og derfor utilstedeligt. Naar Hvertallet har troet i Politidirektørens Forbud at maatte finde et grundlovsstridigt Overgreb, da synes dette nærmest at være foranlediget ved, at Hvertallet har tillagt dette Forbud en saadan stedsevarende Karakter, som maa anses for udelukket ved Grundlovens Forudsætning: at det skal kunne bedømmes, om der vil være Fare for den offentlige Fred. Politidirektørens Bekjendtgørelse af 4de Mai indeholder imidlertid ingenlunde — saaledes som Hvertallets Betænkning kunde give Anledning til at tro — at Forbudet gives „for steds“ eller „en Gang for alle“, end- sige „for al Fremtid“. Det forekommer meget mere Mindretallet at være lidet rimeligt, at Politidirektøren ved Udstedelsen af Bekjendtgørelsen af 4de Mai skulde have tænkt sig, at det deri indholdte Forbud skulde have mere end en midlertidig Varighed, i hvilken Henseende det navnlig fortjener at bemærkes, at han som Hjemmel til Forbudet har paaberaabt sig Lovens 11te Februar 1863 § 9, hvor der netop alene tales om „midlertidige Foranstaltninger“. Mindretallet maa nu vel anse det for en uheldig Affattelse af Bekjendtgørelsen, at denne Forbudets midlertidige Karakter ikke utvetydig fremgaar af de brugte Udtryk, og særligt maa Mindretallet erkjende, at det vel kan være et Spørgsmaal, om ikke Politidirektøren ved at udstrække Forbudets Varighed saa vidt som sket er ved hans Skrivelse af 31te Oktober f. N. er kommen

i Strid med den Fordring, som baade ifølge Grundlovens § 88 og Lovens 11te Februar 1863 § 9, maa stilles om, at saadanne Forbud kun maa have en midlertidig Karakter. Ligesom det imidlertid maa bero paa et Skjøn over de foreliggende Forhold, hvor vidt et saadant Forbuds Varighed bør kunne udstrækkes, saaledes maa det i alt Fald — forsaavidt man ikke vil kunne frakjende Politidirektørens Myndighed eller rimelig Anledning til den 31te Oktober f. N. at udstede et nyt, særligt Forbud mod det da paatænkte Møde — erkjendes, at det kun er i formel Henseende der er feilet, idet selvsølgelig Virkningen af et saadant nyt Forbud vilde være netop den samme som den, der fulgte af Dpretholdelsen af Forbudet af 4de Mai. Mindretallet kan vel herefter finde, at der er Anledning for Thinget til at hævde, at de i Grundlovens § 88 hjemlede Forbud kun kunne have en rent midlertidig Karakter, og til, særligt i Betragtning af Politidirektørens Skrivelse af 31te Oktober f. N., at henlede Justitsministerens Opmærksomhed paa Nødvendigheden af, at det bliver gjort klart for alle Vedkommende, at Politidirektørens Forbud af 4de Mai f. N. kun har været en saadan „midlertidig Foranstaltning“, som hjemles ved Lovens 11te Februar 1863, § 9. I det Mindretallet altsaa bestemte maa fraraade Thinget at vedtage Hvertallets Indstilling om dette Punkt, som udgaar fra en Opfattelse af Bekjendtgørelsen af 4de Mai, som Mindretallet ikke kan dele, foreslaar man derimod Folkethinget, med Hensyn til dette Klagepunkt, at vedtage følgende Beslutning:

„I det Folkethinget hævder, at Forbud ifølge Grundlovens § 88 mod Afholdelse af Forsamlinger under aaben Himmel kun kunne have en rent midlertidig Varighed, opfordrer Thinget — under særligt Hensyn til, at Kjøbenhavns Politidirektørs Bekjendtgørelse af 4de Mai 1872 er bleven paaberaabt af denne Embedsmand som endnu bestaaende den 31te Oktober f. N. — Justitsministeren til at gjøre det vitterligt, at den nævnte Bekjendtgørelse kun har været en midlertidig Foranstaltning, som navnlig ikke længere er i Kraft.“

Heller ikke med Hensyn til det andet Punkt har Mindretallet kunnet dele Hvertallets Opfattelse, navnlig forsaavidt dette synes at antyde, at det skulde være i Strid med Grundloven, at der er negtet Pio Ret til at lade Arbejder trykke. Hvertallet indrømmer selv — hvad da ogsaa er ubestrideligt — at enhver skriftlig Udarbeidelse, som en Varetægtsarrestant ønsker at offentliggjøre, maa blive Gjenstand for Politiets Gjennemsyn, inden dens Offentliggørelse tillades. Men dermed er det da ogsaa indrømmet, at Grundlovens § 86, hvorefter Censur og andre forebyggende Forholdsregler ere forbudte, ikke er an-